

**Sygn. akt VII W 305/16**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: starszy sekr.sądowy Agnieszka Chojnacka, sekr.sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale oskarżyciela publicznego K. S., J. R.,

po rozpoznaniu w dniach 22 lipca 2016 roku i 24 sierpnia 2016 roku,

sprawy **Z. N.**, ur. (...) w I.-F.

### ***oskarżonej o to, że:***

w dniu 6.10.2015 roku przy ul. (...) w P. przechowywała wyroby akcyzowe w postaci 240 paczek papierosów różnych marek (łącznie 4800 sztuk) nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 114 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014r., 752), przez co naraziła na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej wysokości 3900,00 zł, tj. wyrobów akcyzowych stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 7 kks w zw. z art. 63 § 1 kks

### ***tj. o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 4 kks w zw. z art. 65 § 1 kks***

1. oskarżoną **Z. N.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 65 § 4 kks w zw. z art. 65 § 1 kks i za to na podstawie art. 65 § 4 kks wymierza oskarżonej karę grzywny w kwocie 740 (siedemset czterdzieści złotych);
2. na podstawie art. 49 § 3 kks orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci papierosów opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych numer 01 na karcie 7 akt sprawy przedmiotowej;
3. na podstawie art. 48 pkt 5 kks zalicza oskarżonej na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w dniu 06.10.2015 roku, przyjmując, że odpowiada on grzywnie w kwocie 740 (siedemset czterdzieści) złotych;
4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. B. kwotę 265,68 zł (dwieście sześćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonej przez obrońcę ustanowionego z urzędu;
5. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII W 305/16

### ***Uzasadnienie (ograniczenie uzasadnienia w trybie art. 424 § 3 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks)***

### ***Rzecznik oskarżenia stawia Z. N. zarzut popełnienia czynu polegającego na tym, że:***

w dniu 6.10.2015 roku przy ul. (...) w P. przechowywała wyroby akcyzowe w postaci 240 paczek papierosów różnych marek (łącznie 4800 sztuk) nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy wbrew obowiązкови wynikającemu

z art. 114 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014r., 752), przez co naraziła na uszczuplenie podatek akcyzowy w łącznej wysokości 3900,00 zł, tj. wyrobów akcyzowych stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 7 kks w zw. z art. 63 § 1 kks, **tj. wykroczenia skarbowego z art. 65 § 4 kks w zw. z art. 65 § 1 kks.**

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci: zeznań świadków P. Ś., A. N., D. S., protokołu zatrzymania rzeczy, ich spisu i opisu, protokołu wyliczenia uszczuplenia należności publicznoprawnej, protokołu oględzin rzeczy daje podstawy do przypisania oskarżonej zarzucanego mu czynu. Czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 65 § 4 kks w zw. z art. 65 § 1 kks.

Wina oskarżonej została udowodniona, oskarżona działała umyślnie – w zamiarze bezpośrednim (co do przechowywania rzeczy), nie budzi wątpliwości świadomość oskarżonej co do tego, iż wyroby tytoniowe nie były opatrzone polskimi znakami skarbowymi akcyzy. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonej lub jej winę. Znajdowała się ona w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niej wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowań realizujących znamiona wykroczenia skarbowego.

Kara grzywny w kwocie 740 złotych jest adekwatna do stopnia winy oskarżonej oraz stopnia społecznej szkodliwości jej czynu, a uwzględnia jako okoliczności łagodzące:

- uprzednią niekaralność oskarżonej,
- młody wiek oskarżonej,
- sytuację majątkową i zarobkową oskarżonej, która jest osobą bezrobotną (dane z protokołu zatrzymania),
- zabezpieczenie rzeczy pochodzących z wykroczenia,
- postawę oskarżonej w toku interwencji, jak wynika z zeznań funkcjonariuszy prowadzących czynności służbowe, oskarżona nie utrudniała czynności, podała, iż wyroby akcyzowe należą do niej, czynności przedprocesowe przebiegały bez zakłóceń.

W realiach tej sprawy nie można wskazać okoliczności obciążających.

Wykroczenie, przed zarzutem którego stoi oskarżona zagrożone jest karą grzywny. Wymiar grzywny za wykroczenie skarbowe kształtuje się w granicach od 1/10 minimalnego wynagrodzenia za pracę do jego 20-krotności (art. 48 § 1 kks). Ponieważ minimalne wynagrodzenie za pracę w 2016 roku odpowiada kwocie 1.850 zł. (§ 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2015 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2016 r. – Dz.U. z 2015r., poz. 1385), kara grzywny może być wymierzona w granicach od 185 zł do 37.000 złotych. Rodzaj okoliczności łagodzących, ich liczba – ze szczególnym naciskiem na uprzednią niekaralność oskarżonej oraz jej młody wiek, przy braku okoliczności obciążających skłania do orzeczenia kary grzywny na poziomie zbliżonym do dolnego ustawowego zagrożenia. Ustalając wysokość grzywny Sąd musi nadto mieć na uwadze stosunki majątkowe, rodzinne, dochody i możliwości zarobkowe sprawcy. W realiach sprawy przedmiotowej na etapie dochodzenia poczyniono ustalenia wskazujące, iż oskarżona jest osobą bezrobotną, co dodatkowo skłania do ustalenia grzywny w dolnym ustawowym wymiarze.

Sąd zobligowany jest zaliczyć oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet orzeczonej kary, aby dolegliwość związana z zatrzymaniem sprawcy nie pozostała poza nawiasem wymierzonej mu i podlegającej wykonaniu kary pozbawienia wolności albo orzeczonej kary ograniczenia wolności lub kary grzywny. Tak więc zaliczenie okresu zatrzymania na poczet jednej z wymienionych kar stanowi ustawowe dobrodziejstwo dla oskarżonego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie wyrażany jest pogląd, iż okres rzeczywistego pozbawienia sprawcy wolności w sprawie podlega zaliczeniu na poczet kary podlegającej efektywnemu wykonaniu /vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 1970 r., RNw 33/70, LEX nr 21325, wyrok SN z 24 sierpnia 1988 r., V KRN 161/88, OSNPG 1988, z. 12, poz. 129; wyrok SN z 18 stycznia 1993 r., III KRN 158/92/. W sprawie przedmiotowej

efektywnemu wykonaniu podlega kara grzywny. W świetle powyższych rozważań zasadne jest zaliczenie na poczet wskazanej kary okresu rzeczywistego pozbawienia oskarżonej wolności w sprawie według zasady przewidzianej w treści art. 48 pkt 5 kks. Zgodnie z wskazaniami ustawodawcy, dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny grzywnie w wysokości od 1/500 do 1/50 górnej granicy ustawowego zagrożenia karą grzywny. W realiach tej sprawy górna granica ustawowego zagrożenia odpowiada kwocie 37.000 złotych, a zatem dzień zatrzymania odpowiednio kwocie od 74 zł. do 740 złotych. Okres zatrzymania, rodzaj stawianego zarzutu, rodzaj okoliczności łagodzących, fakt zatrzymania rzeczy pochodzących z wykroczenia daje podstawy do ustalenia w tej sprawie, iż dzień zatrzymania odpowiada kwocie 740 złotych grzywny. Sąd kierował się nadto względami słuszności, zważywszy, że oskarżona nie posiada w kraju miejsca pobytu, związków z Polską, jej pobyt nadzy ocenić jako incydentalny, co wpływa na możliwą już na tym etapie prognozę o trudnościach w egzekwowaniu orzeczonej grzywny.

O przypadku dowodów rzeczowych rozstrzygnięto po myśli art. 49 § 3 kks.

W przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł w oparciu o treść § 4 ust 1 i 3 oraz § 17 ust 2 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015r., poz. 1801), z uwzględnieniem terminów rozprawy, w których obrońca oskarżonej brał udział oraz stawkę podatku VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych. Oskarżona jest osobą bezrobotną, co uzasadnia twierdzenie, że uiszczenie kosztów sądowych chociażby w części byłoby dla oskarżonej zbyt uciążliwe.